

<http://www.animalsandsociety.org/resources/animal-protection-laws-by-country/>

10. Swiss Federal Act on Animal Protection of March 9, 1978 (State as per July 1, 1995) Swiss Animal Protection Ordinance of May 27, 1981 (State as per November 1, 1998). URL: https://www.google.com.ua/search?ei=3fMaWvqEHYyr6ASu0YPACw&q=Swiss+Federal+Act+on+Animal+Protection+of+March+&oq=Swiss+Federal+Act+on+Animal+Protection+of+March+&gs_l=psyab.12..33i160k1.220120.225354.0.227193.48.18.0.0.0.170.1642.8j8.16.0....0...1c.1j2.64.psyab..46.2.284...0.TtN0l0sUuXM

11. Про захист тварин від жорстокого поводження: Закон України від 21 лютого 2006 № 3447-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2006. № 27. Ст. 230.

12. Про ідентифікацію та реєстрацію тварин: Закон України від 04.06.09 № 1445-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2009. № 42. Ст. 1578.

Агєєв Андрій Володимирович,
студент юридичного факультету
Науковий керівник – к.ю.н., доцент Талдикін О.В.
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ПОВАГА ДО КОРЕСПОНДЕНЦІЇ У ПРАВООХОРОННІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Актуальність обраної теми полягає у тому, що в сучасних умовах розвитку інформаційного суспільства, засобів зв'язку, мережі Інтернет, гостро постає проблема реалізації права на приватність [1]. Ті численні можливості, що виникають із розвитком засобів масової комунікації, одночасно утворюють безліч можливостей порушення означеного права як з боку приватних осіб, так і окремих посадовців правоохоронних органів, які нехтують правилом, що ніхто не може зазнавати втручання у приватне спілкування, крім випадків, передбачених законодавством.

Відповідно до ст. 31 Конституції України, яка зазначає, що кожному гарантується таємниця листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції, а також відповідно до конвенції ООН «Про захист прав та основоположних свобод», зокрема ст. 8 ч. 2, де зазначається, що органи державної влади не можуть втручатись у здійснення цього права, за винятком випадків, коли втручання здійснюється згідно із законом і є необхідним у демократичному суспільстві в інтересах національної та громадської безпеки чи економічного добробуту країни, для запобігання заворушенням чи злочинам, для захисту здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб [2; 3].

Рішенням Конституційного суду України у справі за конституційним поданням Служби безпеки України щодо офіційного тлумачення положення частини третьої ст. 62 Конституції України зазначено, що обвинувачення у вчиненні злочину не може ґрунтуватися на фактичних даних, одержаних у результаті оперативно-розшукової діяльності уповноваженою на те особою без дотримання конституційних положень або з порушенням порядку, встановленого законом, а також одержаних шляхом вчинення цілеспрямованих

дій щодо їх збирання і фіксації із застосуванням заходів, передбачених Законом України «Про оперативно-розшукову діяльність», особою, не уповноваженою на здійснення такої діяльності [4; 5].

У свою чергу, кримінально-процесуальне законодавство України містить відповідні нормативно правові приписи у статті 258 КПК України, якими визначаються загальні положення про втручання у приватне спілкування.

Особливо хотілось звернути увагу на п. 5 с. 258 КПК України, де зазначено, що «втручання у приватне спілкування захисника, священнослужителя з підозрюваним, обвинуваченим, засудженим, виправданим заборонено» [6].

Ст. 258 КПК України містить перелік різновидів (шляхів) втручання у приватне спілкування, а саме:

- 1) аудіо-, відеоконтроль особи;
- 2) арешт, огляд і виїмка кореспонденції;
- 3) зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж;
- 4) зняття інформації з електронних інформаційних систем.

Отже, втручання у приватне спілкування є негласною слідчою (розшуковою) дією, сутність якої полягає в отриманні доступу до інформації, що передається та зберігається під час приватного спілкування між особами, без їх відома шляхом:

- аудіо-, відеоконтролю особи (ст. 260 КПК);
- арешту (ст. 261 КПК);
- огляду і виїмки кореспонденції (ст. 262 КПК);
- зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж (ст. 263 КПК);
- зняття інформації з електронних інформаційних систем (ст. 264 КПК) [6].

Таким чином, можна підвести підсумок, що при здійсненні органами досудового розслідування певного досудового розслідування вони повинні перш за все дотримуватися основоположних конституційних принципів поваги до приватного спілкування, кореспонденції, повинні дотримуватись встановленого порядку аудіо-, відеоконтролю, арешту, огляду і виїмки кореспонденції, зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж, зняття інформації з електронних інформаційних систем, які визначені кримінально-процесуальним законодавством України. Органи досудового розслідування без підстави, яка передбачена законом, не мають права робити виїмку кореспонденції, виймати інформацію з електронно-інформаційної системи без вмотивованої ухвали слідчого судді. Відповідно до ст. 31. Конституції України, кожному гарантується таємниця листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції. Винятки можуть бути встановлені лише судом у випадках, передбачених законом, з метою запобігти злочинів чи з'ясувати істину під час розслідування кримінальної справи, якщо іншими способами одержати інформацію неможливо.

1. Талдикін О.В., Кучук А.М. Право на приватність: етапи становлення, проблеми реалізації в інформаційному суспільстві. *Науковий вісник Дніпропетровського держ. ун-ту внутр. справ.* 2013. № 2. С. 47–53.

2. Конституція України. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Поточна редакція від 30.09.2016. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/go/254к/96-вр>

3. Конвенція про захист прав і основоположних свобод людини [Конвенцію ратифіковано Законом № 475/97-ВР від 17.07.97] ст. 8 Дата підписання: 04.11.1950 р. Дата набрання чинності для України: 11.09.1997 р. Поточна редакція від 02.10.2013 р. URL: http://zakon.rada.gov.ua/go/995_004

4. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Служби безпеки України щодо офіційного тлумачення положення частини третьої статті 62 Конституції України. м. Київ. Справа № 1-31/2011 20 жовтня 2011 року № 12-рп/2011. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/v012p710-11>

5. Про оперативно-розшукову діяльність : Закон України. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 22. Ст. 303. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2135-12>

6. Кримінальний процесуальний кодекс. Із змінами, внесеними згідно із Законами від 05.07.2012 р. ст. 261–264, поточна редакція 07.12.2017 р. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/go/4651-17>

Арнаутов Богдан Сергійович,
студент юридичного факультету
Науковий керівник – к.ю.н., доцент **Наливайко О.І.**
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ПОНЯТТЯ ТА ОЗНАКИ ЗЛОВЖИВАННЯ ПРАВОМ

На сьогоднішній день йде багато дискусій, пов'язаних із зловживанням правом, хоча вже існує велика кількість монографій, статей, різного виду досліджень. Люди не можуть прийти до остаточного консенсусу з вирішення цього питання і тому ця тема залишається актуальною, бо проблеми цього характеру стають більш складними, а способи зловживання правом більш різноманітними.

Вчені, які досліджували це питання: М. Агарков, К. Анненкова, М. Бару, Т. Бондар, О. фон Гірке, В. Грибанов, В. Доманжо, Л. Жоссеран, С. Зайцев, Н. Кузнєцова, В. Кулаков, Д. Міхурка, І. Новицький, М. Планіоль, Ж. Ріпер, Р. Салейль, І. Унгера, Л. Феррон, О. Фонова та інші.

Питання зловживання правом розглядалися ще першими римськими юристами. Незважаючи на те, що римське право не оперувало терміном «зловживання правом» і цей термін не був закріплений безпосередньо в його нормах, слід визнати, що своїм виникненням досліджувана правова категорія зобов'язана перш за все римському праву. Причому вже тоді можна було помітити досить велику різноманітність прикладів зловживання.

Як зазначають дослідники римського права, спочатку діяв принцип «*qui jure suo utitur, nemini facit iniuriam*» (з лат. «хто здійснює право, той не утискає прав інших»). Але існували випадки, коли здійснення особою належного їй права супроводжувалось умисним заподіянням шкоди правам та інтересам інших осіб, тоді з'являється поняття «зловживання правом» [4, с. 30].

У другій половині ХІХ ст. вчені, які досліджували проблему зловживан-